

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αποτελούμενο από τον δικαστή, Ηλία Σταυρόπουλο, Εφέτη, τον οποίο όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Εφετείου Πειραιά και τη γραμματέα Τ.Λ..

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του εκκαλούντος : Ελληνικού Δημοσίου, όπως νόμιμα εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών, ο οποίος κατοικοεδρεύει στην Αθήνα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τη Δικαστική Πληρεξούσια Ν.Σ.Κ. Παναγιώτα Φραντζή.

Της εφεσίβλητης :, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Λεωνίδα Κουτρομάνο.

Η εφεσίβλητη άσκησε την με αρ. κατ./2014 αγωγή της προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιώς, το οποίο με την με αρ. 1665/2020 απόφασή του την έκανε δεκτή κατ' ουσία.

Την οριστική αυτή απόφαση προσέβαλε το εκκαλούν με την από 31.8.2020 (αρ. κατ./2020) έφεσή του προς το Δικαστήριο τούτο.

Οι πληρεξούσια νομικοί παραστάτες των διαδίκων αναφέρθηκαν στις προτάσεις που κατέθεσαν και ζήτησαν να γίνουν δεκτές.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση κατά της υπ' αρ. 1665/2020 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, που δίκασε ερήμην του εναγομένου, ήδη εκκαλούντος, κατά την τακτική διαδικασία, την με αρ. κατ./2014 αγωγή της ενάγουσας, ήδη εφεσίβλητης, εναντίον του, έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως (ΚΠολΔ 518 παρ. 2). Είναι συνεπώς τυπικά δεκτή και, εφόσον ασκήθηκε από το ερημοδικασθέν πρωτοδίκως εναγόμενο, παραπονούμενο για εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων, πρέπει η εκκαλουμένη να εξαφανιστεί μέσα στα όρια που καθορίζονται με την έφεση (άρθρο 528 του ΚΠολΔ).

Κατά τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 2664/1998, πρώτες εγγραφές είναι εκείνες που καταχωρίζονται ως αρχικές εγγραφές στο Κτηματολογικό βιβλίο, κατά μεταφορά από τους κτηματολογικούς πίνακες. Κατά την παράγραφο 2 περ. α του ίδιου νόμου, σε περίπτωση ανακριβούς πρώτης εγγραφής, μπορεί να ζητηθεί, με αγωγή ενώπιον του αρμόδιου καθ' ύλην και κατά τόπον Πρωτοδικείου, η αναγνώριση του δικαιώματος που προσβάλλεται με την ανακριβή εγγραφή και η διόρθωση, ολικά ή μερικά, αυτής. Η αγωγή, αναγνωριστική ή διεκδικητική, ασκείται από όποιον έχει έννομο συμφέρον μέσα

σε αποκλειστική προθεσμία που λήγει την 31η Δεκεμβρίου του έτους, εντός του οποίου συμπληρώνονται οκτώ (8) έτη από την έναρξη της προθεσμίας που, σύμφωνα με την περ. γ' της ίδιας παραγράφου αρχίζει από τη δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της απόφασης του Δ.Σ. του Φορέα. Αντικείμενο έρευνας του Δικαστηρίου που επιλαμβάνεται της αγωγής διόρθωσης της ανακριβούς πρώτης εγγραφής είναι πρωτίστως και κυρίως ότι ο ενάγων είναι ο πραγματικός δικαιούχος που απέκτησε την κυριότητα του επιδικίου ακινήτου σε μία περιοχή με κάποιο νόμιμο τρόπο, παράγωγο ή πρωτότυπο, κατά τον χρόνο έναρξης λειτουργίας του Εθνικού Κτηματολογίου, τότε δηλαδή που καταχωρήθηκε η πρώτη εγγραφή, η ακρίβεια της οποίας ελέγχεται, και όχι αυτός της άσκησης της αγωγής διόρθωσης (ΑΠ 582/2018, ΑΠ 1342/2015, ΕφΔωδ 2/2020, ΕφΔυτΜακ 35/2020 και 96/2019, ΕφΑθ 4496/2019, ΕφΠειρ 50/2017, ΕφΑθ 600/2016, ΕφΠειρ 398/2015, ΕφΑθ 618/2015, ΝΟΜΟΣ, Δ. Παπαστερίου Α' έκδοση, σελ. 762 επ., Γ. Διαμαντόπουλος – Κ. Εμμανουηλίδου, Ζητήματα Κτηματολογικού Δικονομικού δικαίου, εκδ. 2014, σελ. 10). Επομένως, εάν ο επικαλούμενος τρόπος κτήσης της κυριότητας είναι η χρησικτησία, τότε η επικαλούμενη χρησιδεσπόζουσα νομή θα πρέπει να έχει συμπληρωθεί κατά το χρόνο έναρξης του Εθνικού Κτηματολογίου σε συγκεκριμένη περιοχή, για να διαταχθεί η διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής «ως αγνώστου ιδιοκτήτη». Η διάταξη του άρθρου 37 παρ. 2 ν. 4315/24.10.2014 με την οποία προστέθηκε στην παρ. 3 του άρθρου 6 του ν. 2664/1998 η περίπτωση στ', σύμφωνα με την οποία, «Όταν ο τίτλος κτήσης του δικαιώματος που προσβάλλεται με την ανακριβή εγγραφή και για το οποίο ζητείται η διόρθωση είναι χρησικτησία, η συμπλήρωση της νομής υπολογίζεται κατά το χρόνο άσκησης της αγωγής της παραγράφου 2.....», χωρίς ουδεμία μνεία στην αιτιολογική έκθεση του νόμου, ελέγχεται ως αντισυνταγματική ένεκα της αντίθεσής της με την αρχή της ισότητας (άρθρ. 4 παρ. 1 και 2 Σ) και της προστασίας της ιδιοκτησίας (άρθρ. 17 παρ. 1 Σ), καθόσον προσδίδει περισσότερα δικαιώματα σε αυτόν που ουδέν δικαίωμα είχε κατά την κτηματογράφηση και γι' αυτό δεν το δήλωσε έναντι αυτού, που είχε δικαίωμα και προέβη σε υποβολή δήλωσης και επιπλέον ανατρέπει την έννοια των «πρώτων εγγραφών» (ΕφΠειρ 270/2021, ΕφΠειρ 459/2020, ΕφΔυτΜακ 96/2019 δημ. ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, όμως, η ως άνω αγωγή του άρθρου 6 παρ. 2 του ν. 2664/1998, εκδικαζόμενη κατά την αμφισβητούμενη δικαιοδοσία, είναι και αναγνωριστική της κυριότητας, εφόσον εμπεριέχει αίτημα αναγνώρισης κυριότητας του ενάγοντος (ΑΠ 34/2019, ΑΠ 583/2016 δημ. ΝΟΜΟΣ), και, ως τέτοια, πρέπει να διερευνηθεί και, σε περίπτωση ευδοκίμησής της, η τελεσίδικη απόφαση θα καταχωρηθεί στο κτηματολόγιο ως μεταγενέστερη εγγραφή σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 12 παρ. 1 περ. στ του ν. 2664/1998.

Στην προκειμένη περίπτωση η ενάγουσα με την πρωτοδίκως κριθείσα αγωγή της ζήτησε να αναγνωριστεί κυρία με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας του περιγραφόμενου σ' αυτήν κατά θέση, έκταση και όρια ακινήτου, που καταχωρήθηκε ανακριβώς ως αγνώστου ιδιοκτήτη στο Κτηματολογικό Γραφείο Σαλαμίνας, χρόνος έναρξης του

οποίου αναφέρει την 12.2.2007, ώστε να διορθωθεί και να αναγραφεί η ίδια αποκλειστική κυρία αυτού με τον ως άνω πρωτότυπο τρόπο, επικαλούμενη για τη θεμελίωση του δικαιώματός της την συνεχή άσκηση πράξεων νομής επί του επιδικού ακινήτου αποκλειστικά και μόνο από την ίδια από τον Ιούλιο του 1994 έως το χρόνο άσκησης της αγωγής (5.11.2014). Με αυτό το περιεχόμενο η αγωγή κρίνεται επαρκώς ορισμένη, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού του εναγομένου, αφού και πράξεις νομής αναφέρονται και ο χρόνος διενέργειας τούτων, ενώ δεν επικαλείται χρησικτησία σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 4 του Ν. 3127/2003, όπως εσφαλμένως υπολαμβάνει το εναγόμενο, για να αναφέρονται τα αναγκαία για την υπαγωγή στη εν λόγω διάταξη πραγματικά περιστατικά. Επίσης η ενάγουσα δεν είναι υποχρεωμένη να επικαλεστεί ότι το επίδικο ακίνητο είναι δεκτικό χρησικτησίας, ως μη δημόσιο ή ότι συμπληρώθηκε σε βάρος του Δημοσίου έκτακτη χρησικτησία κατά το βυζαντινορωμαϊκό δίκαιο μέχρι τις 11.9.1915 (άρθρα 21 του ν.δ. 22.4/16.5.1926 και 4 του ν.δ. 1539/1938), καθώς οι ως άνω ισχυρισμοί δεν αποτελούν στοιχείο του ορισμένου της πιο πάνω αγωγής, αλλά ένσταση, η οποία πρέπει να προταθεί και να αποδειχθεί από το Δημόσιο (ΑΠ 1125/2018, ΑΠ 325/2002 δημ. ΝΟΜΟΣ). Είναι νόμιμη ως προς το αίτημα για αναγνώριση της κυριότητας με πρωτότυπο τρόπο (ΑΚ 974, 1045) και μη νόμιμη, ως προς το αίτημα αυτής για διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής με την ένδειξη «αγνώστου ιδιοκτήτη», αφού από τον χρόνο που η ενάγουσα, κατά τους ισχυρισμούς της, επιλήφθηκε της νομής του επιδικού ακινήτου (Ιούλιος 1994) έως το χρόνο έναρξης του κτηματολογίου στην περιοχή (12.2.2007), οπότε και ελέγχεται η ακρίβεια της πρώτης εγγραφής, και όχι έως το χρόνο άσκησης της αγωγής, σύμφωνα με την αντισυνταγματική, κατά την ως άνω νομική σκέψη, διάταξη του άρθρου 6 του ν. 2664/1998 παρ. 3, περίπτωση στ', που προστέθηκε με τη διάταξη του άρθρου 37 παρ. 2 ν. 4315/24.10.2014, δεν παρήλθε χρονικό διάστημα είκοσι ετών και επομένως, αληθή θεωρουμένων των στην αγωγή πραγματικών περιστατικών, δεν είχε αποκτήσει εμπράγματο δικαίωμα κυριότητας κατά τον ως άνω χρόνο (12.2.2007), οπότε και έλαβε χώρα η πρώτη εγγραφή. Πρέπει επομένως να ερευνηθεί η αγωγή περαιτέρω κατ' ουσία κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, απορριπτομένου του ισχυρισμού του εναγομένου περί απαραδέκτου της συζήτησης, επειδή δεν προσκομίστηκε από την ενάγουσα το πιστοποιητικό καταβολής ΕΝΦΙΑ, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 5 του Ν. 4174/2013^A, γιατί η εν λόγω διάταξη ως αποκλειστικά φορολογικής φύσης, θίγει, παραβιάζει και έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (ΕΣΔΑ) και τις διατάξεις των άρθρων 17, 20 και 25 του Συντάγματος (δικαίωμα της ιδιοκτησίας, δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας και αρχή της αναλογικότητας) και επομένως δεν πρέπει να εφαρμοστεί, δεδομένου ότι δεν αφορά στην προστασία των συναλλασσομένων σε σχέση με τα ακίνητα, ώστε να επιδιώκει την παροχή δικαστικής προστασίας, αποτελώντας ειδική διαδικαστική προϋπόθεση μιας εμπράγματης αγωγής

και προαπαιτούμενο προκειμένου να εκδοθεί απόφαση επί της ουσίας (ΑΠ 1143/2019 δημ ΝΟΜΟΣ).

Το εναγόμενο προς αντίκρουση της αγωγής προέβαλε τον ισχυρισμό α) ότι το επίδικο ακίνητο περιήλθε σ' αυτό δυνάμει της Συνθήκης της Κωνσταντινούπολης του 1932 και των πρωτοκόλλων του Λονδίνου του 1830, ως ανήκουσα πριν την επανάσταση του 1821 σε Οθωμανούς υπηκόους, το οποίο κατέλαβε, κατά τη διάρκεια του αγώνα της ανεξαρτησίας, οι οποίοι κατά τον χρόνο της υπογραφής των πρωτοκόλλων το είχαν εγκαταλείψει, άλλως ως περιουσία του Οθωμανικού Δημοσίου, που κατέλαβε και δήμευσε «δικαιώματι πολέμου», άλλως, β) ότι δυνάμει των διατάξεων του ΒΔ 3/15.12.1833, δεδομένου ότι αποτελούσε από του έτους 1820 και έως την άσκηση της αγωγής βοσκότοπο ή λιβάδι, χωρίς ποτέ μέσα στις νόμιμες προθεσμίες να αναγνωρισθεί κανένας κύριος κατά την προβλεπόμενη διαδικασία, γ) άλλως, με τα προσόντα της τακτικής, άλλως της έκτακτης χρησικτησίας, καθώς το νέμεται, ασκώντας τις αναφερόμενες πράξεις νομής, που προσιδιάζουν στη φύση του επιδίκου, με διάνοια κυρίου και καλή πίστη, από την επανάσταση του 1821 μέχρι και την άσκηση της αγωγής, δ) άλλως, ως αδέσποτο, χωρίς να απαιτείται κατάληψη της νομής ή μεταγραφή της κτήσης, δυνάμει των διατάξεων του προϊσχύσαντος βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, των άρθρων 16 του από Ιουνίου 1837 νόμου περί διάκρισης κτημάτων και των διατάξεων των άρθρων 2 § 1 του ΑΝ 1539/1938 και 972 ΑΚ. Οι ως άνω ισχυρισμοί είναι νόμιμοι [αρθρ. 1 παρ. 3 του α.ν. 1539/1938, πρωτόκολλο του Λονδίνου της 6/7.7.1830 και της Συνθήκης της Κωνσταντινούπολης του 1832, άρθρων 1, 2, 3 του από 17.11/1.12.1836 Β.Δ., νόμος της 21.6./10.7.1837 “περί διακρίσεως δημοσίων κτημάτων”, ν.δ 26/31.8.1925 “περί συστάσεως αεροπορικής αμύνης”, στο π.δ 11/12.11.1929 “περί διοικήσεως δημοσίων κτημάτων”, νομ. 1, 23 Πανδ. (47,1), Εισ. 47 (2. 1), νομ. 8 παρ.1 κωδ. (7.39), 9 παρ.1 Πανδ (50.14), 2 παρ.20 Πανδ (41.4) 6 Πανδ. (44.3), 76 παρ.1 Πανδ.(18.1) και 7 παρ.3 Πανδ (23.3), ΑΚ 953, 954, 1002] και πρέπει να ερευνηθούν περαιτέρω, ως προς την βασιμότητά τους.

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά, όλα τα έγγραφα και τις μη αμφισβητούμενης γνησιότητας φωτογραφίες που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Το επίδικο ακίνητο είναι ένα άρτιο και οικοδομήσιμο οικόπεδο που βρίσκεται στη Σαλαμίνα Αττικής, στη Δημοτική Κοινότητα, στη συμβολή των οδών, στο οικοδομικό τετράγωνο με αριθμό 30, έχει ΚΑΕΚ, εμβαδόν 367 τ.μ. και συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία με ΚΑΕΚ, νότια με την οδό, δυτικά με την οδό και ανατολικά με ιδιοκτησία με ΚΑΕΚ, Από τον Ιούλιο του έτους 1994, η ενάγουσα νέμεται αυτό συνεχώς και αδιαλείπτως μέχρι και το χρόνο άσκησης της αγωγής (5.11.2014), καθαρίζοντας αυτό από τα ξερά χόρτα και τα μπάζα που είχε, περιφράσσοντάς το με συρματοπλέγμα, φυτεύοντας σ' αυτό πέντε

λεμονιές, αρδεύοντάς το με σωληνώσεις υδραυλικής εγκατάστασης με σύνδεση από την όμορη στα ανατολικά του ιδιοκτησία των γονιών της, κατασκευάζοντας τιμιεντένια βάση που πάνω της τοποθέτησε τροχόσπιτο, στο οποίο τα καλοκαίρια παραθερίζει. Καθ' όλο αυτό το διάστημα η ενάγουσα ουδέποτε οχλήθηκε από κάποιον, ούτε και προέβαλε ποτέ κανείς δικαιώματα σ' αυτό, τόσο κατά το χρόνο έναρξης του κτηματολογίου στην περιοχή (12.2.2007), γι αυτό και καταχωρήθηκε ως αγνώστου ιδιοκτήτη, αλλά και μεταγενέστερα. Το Ελληνικό Δημόσιο ουδέποτε απέκτησε κυριότητα επί του ανωτέρω επιδίκου οικοπέδου με τους τρόπους, που επικαλέσθηκε. Ειδικότερα οι ισχυρισμοί του πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι καθ' ουσίαν, αφού δεν αποδείχθηκαν από κανένα αποδεικτικό μέσο, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι τα ευρισκόμενα στην Αττική και στα νησιά του Αργοσαρωνικού οθωμανικά κτήματα δεν περιήλθαν στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου, με το δικαίωμα του πολέμου, αφού δεν κατακτήθηκαν με τα όπλα, αλλά παραχωρήθηκαν στο Ελληνικό Κράτος στις 31.3.1833, με βάση την από 27.6/9.7.1832 Συνθήκη της Κωνσταντινουπόλεως και κατόπιν σχετικών συμφωνιών μεταξύ των ελληνικών και τουρκικών αρχών (ΑΠ 1132/2020, ΑΠ 769/2020, ΑΠ 832/2020 ΑΠ 279/2019, ΑΠ 7/2019, δημ. στην ιστοσελίδα του Αρείου Πάγου). Επίσης, εν προκειμένω, ουδόλως αποδείχθηκε ότι το επίδικο ανήκε στο Οθωμανικό Δημόσιο, ή σε Οθωμανούς ιδιώτες και εγκαταλείφθηκε από τους τελευταίους, ούτε ότι μετά την απελευθέρωση κατέστη αδέσποτο και δημεύθηκε, γιατί δεν καταλήφθηκε από τρίτους έως την έναρξη ισχύος του νόμου της 21.6./10.7.1837 "περί διακρίσεως δημοσίων κτημάτων", όπως προβλέπεται στην ανωτέρω Συνθήκη και τα Πρωτόκολλα, προκειμένου να καταστεί κύριος αυτής το Ελληνικό Δημόσιο. Δεν αποδείχθηκε επίσης ότι η επίδικη έκταση ήταν δασική κατά το χρόνο έναρξης ισχύος του από 17/29.11.1836 Β.Δ/τος, ούτε λιβάδι, κατά το χρόνο έναρξης ισχύος του ΒΔ της 12.12.1833 "περί διορισμού και φόρου βοσκής και του δια τα εθνικοϊδιόκτητα λιβάδια εγγείου φόρου κατά τα έτη 1833-1834", ώστε να ισχύει το τεκμήριο κυριότητας που θεσπίσθηκε υπέρ του Δημοσίου με τις διατάξεις των ως άνω διαταγμάτων σε όλα τα δάση και τα λιβάδια, που υπήρχαν πριν από την ισχύ του στα όρια του Ελληνικού Κράτους και δεν αναγνωρίσθηκαν νομίμως ότι ανήκουν σε ιδιώτες (ΑΠ 894/2020, ΑΠ 34/2019, δημ. στην ιστοσελίδα του Αρείου Πάγου). Εξάλλου, ο ισχυρισμός του Ελληνικού Δημοσίου ότι κατέστη κύριος του επιδίκου με τακτική και έκτακτη χρησικτησία αποδείχθηκε αβάσιμος, καθόσον ουδέποτε το ανωτέρω χρησιδέσποσε αυτό, καθόσον ουδεμία πράξη νομής άσκησε επ' αυτού ουδέποτε. Συνεπώς το επίδικο ουδέποτε ήταν δημόσιο κτήμα ή ανεπίδεκτο χρησικτησίας και μετά την 11.9.1915. Άλλωστε, αν ήταν δημόσιο κτήμα το εναγόμενο θα το είχε καταχωρίσει ως τέτοιο, μετά από τόσα χρόνια και θα το είχε δηλώσει στο κτηματολόγιο ως τέτοιο. Μετά ταύτα πρέπει η υπό κρίση αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή και να αναγνωρισθεί η ενάγουσα κυρία του επιδίκου ακινήτου με πρωτότυπο τρόπο και δη με έκτακτη χρησικτησία. Τα έξοδα δεν θα επιβληθούν σε βάρος του

εκκαλούντος εναγομένου ελλείψει σχετικού αιτήματος της νικήσασας εφεσίβλητης ενάγουσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την έφεση.

Εξαφανίζει την υπ' αρ. 1665/2020 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς.

Κρατεί την υπόθεση και δικάζοντας επί της με αρ. κατ./2014 αγωγής.

Δέχεται αυτή εν μέρει.

Αναγνωρίζει την ενάγουσα κυρία με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας ενός οικοπέδου, αρτίου και οικοδομήσιμου, που βρίσκεται στη Σαλαμίνα Αττικής, στη Δημοτική Κοινότητα, στη συμβολή των οδών, στο οικοδομικό τετράγωνο με αριθμό 30, έχει ΚΑΕΚ, εμβαδόν 367 τ.μ. και συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία με ΚΑΕΚ, νότια με την οδό, δυτικά με την οδό και ανατολικά με ιδιοκτησία με ΚΑΕΚ

Απορρίπτει το αίτημα για διόρθωση της αρχικής (πρώτης) εγγραφής του κτηματολογίου.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε, με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξουσίους δικηγόρους, στον Πειραιά στις 15 Δεκεμβρίου 2021.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ